

ВОДИЧ КРОЗ СТВАРНИ ЖИВОТ

Матрикс се гаси

У још једно пролеће улазимо бледи и далеки. Као да се све ово неком другом дешава.

Као да смо постали јунаци филмова и серија сниманих ових година против нас, о нашем трошку. У тим филмовима и серијама зачетници српских светородних лоза су као чобани који говоре новобеоградским сленгом и очијукају са слушкињама. Утемељивачи српске вере су као комесари невладиних организација. Сеоске домаћинске куће у васкрслој Србији XIX века, најстаменији српски слој и сој, пуне су бесног ракијања и родоскрвнућа, изабљивања и злострасне политике. Краљ Ослободилац попут малодушне бабе, без ичега херојског и племенитог у себи, скончава стењући над судбином: „Шта ми је све ово требало?“ Победоносна војска највећих команданата у новијој српској историји тумара изгубљена кроз мочвару, дави се у плићаку, незналачки пуца сама на себе и вреба како да се разбежи. После највеће и најскупље нововековне ратне победе, српском државом тобоже дрма мафија избеглих руских царских официра, њихов криви траг остаје и по црквама. Цела Србија претворила се у Јатаган малу којом иза кулиса управља генерал хомосексуалац.

Иако можда отупели, почињемо да схватамо: цео тај паралелни свет систематских кривотворења и тровачких медија, цела та подметнута конструкција, нема никакве везе са нама. Ако ми још имамо неке везе са собом.

Зато смо, овде, корачали насупрот. Подсетили на 20. годишњицу агресије Североатлантског пакта на Србију. Били на ушћу Тисе у Дунав, у Свилајнцу и на

Бистричком врелу подно Лучке горе. Пребројали свих триста чуда жарковачких. Бавили се Србима у Цариграду. (...)

Вама је сада ипак лакше. Треба само да окренете лист. <

(Извор: *Национална ревија* бр. 73, Београд, април 2019, www.nacionalnarevija.com)

Објављено: понедељак, 29. април 2019, 11:01h